

Lizi Szendy-Szabó

HONEYBEE RABBITS **MÉZÜMI NYUSZIK**

Lizi Szendy-Szabó

HONEYBEE RABBITS

MÉZÜMI NYUSZIK

Lizi Szendy-Szabó

HONEYBEE RABBITS MÉZÜMI NYUSZIK

Tale
Mese

URÁNUSZ Kiadó, 2015

Borító és illusztráció: Molnár Csaba
Book design and Illustration by Csaba Molnár

Fordította: Sz. Pórdy Mária
Translated by Mária Sz. Pórdy

© Lizi Szendy-Szabó, 2015
ISBN 978-615-5066-39-9

Minden jog fenntartva

All rights reserved

URÁNUSZ Kiadó, Budapest, 2015
Felelős kiadó: dr. Györgypál Katalin
1113 Budapest, Karolina út 20.
T.: 361-1065, 06-20-533-1817

E-mail cím: uranus21@t-online.hu

Készült: BIRÓ family Nyomda és Könyvkiadó
Felelős vezető: Biró Krisztián ügyvezető igazgató

HONEYBEE RABBITS

Chapter 1

Becky Blossom lay in her meadow as the sun faded away. The meadow she lay in had been hers ever since she was three, though she just mucked about with the animals then. There was a fast-flowing, pebbly stream inside the meadow cutting across it like a knife; on which, she had built a bridge of oak wood. It was four years ago that she had built that bridge with her father and they must have

done a good job as it still stood. On the other side, there was a flat area with a few birch trees and some white rocks, just perfect for climbing.

She was climbing the rocks with her fine red hair flowing in the wind and her blue eyes sparkling. It was Becky's favorite thing in the world to do, apart from looking at her animals in the meadow. Becks, as her friends called her, had seen many animals in the meadow but never counted them properly; she had seen foxes, hedgehogs, mice – all sorts of

bugs and millions of birds. But never had she seen a rabbit. This surprised her as they were meant to live in meadows and woods, of which she had both in her wilderness, but maybe they just didn't like the area or she had not looked properly.

Chapter 2

Becky mooched around the meadow one day when a calm voice called from the house.

"Becky, time for tea!"

"Coming..."

"Hurry up!"

"OK!", Becky yelled across the meadow to her mother. She whipped around and then she saw it: a rabbit hopping around a litter of five kittens four were brown and there was a small white one with little orange ears.

"HURRY UP WILL YOU, THE FOOD IS GETTING COLD AS STONE!!!!"

"I CANT I JUST FOUN..."

"JUST COME HERE!"

"MUM WAIT!!!!!!!!!!!! I JUST FOUND A LITTER OF HARES!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

An odd silence was ringing in the air as for the frightened bunnies thumped and bolted. Becky tore after them.

I don't like this girl she is loud, and she scares me and my babies. She was nice at the start but then that other woman or girl, I couldn't tell which, started yelling and she yelled back. Oh terrible, terrible! Maybe it was the other woman who started it maybe this girl is nice, well I guess everyone has to risk their life once...

Chapter 3

The rabbits stopped suddenly and Becky nearly trod on the ginger-eared bunny's toe. She

skidded to a halt and approached the terrified animals slowly...

"Hello...". she murmured, reaching towards the bunnies.

Well enough is enough. She's trying to touch us, actually I haven't given her chance yet... so I'll give it her now.

Becky touched the ginger-eared bunny's nose, the rabbit shivered but did not run. She stroked the bunny, softly speaking to it as she

touched the fluffy fur. Becky sat down next to the rabbit and without thinking the animal jumped into her lap and fell asleep there and then.

I was quiet pleased how my little one reacted to this gentle person. Though I was quite scared at first, I then realized that she was friendly. I will stay in the area as I know it is safe.

As night fell, Becky had to go in and eat her dinner then go to bed.

At midnight, Becky woke up hearing short blasting sounds, like gunshots. She quickly but quietly got dressed, got downstairs and through the back door to her meadow. Becky went to the last place she had seen the bunnies, she was surprised: there were only two bunnies there, the ginger-eared and the brown one that had been very interested when she was stroking the ginger one. The two bunnies looked up at her and as Becky ventured deeper into her meadow, they followed her. Becky was glad to have gained trust with these animals but wanted to know where the

others had gone. After about an hour of searching, Becky and the bunnies sat on the rock Becky loved to climb and thought. Then it struck her: the gunshot... only two rabbits... the rest must have been killed!

She picked up the remaining two bunnies, slowly and carefully smuggled them into her room. Becky was feeling shocked and upset of the disappearance of the four bunnies but she was glad the rest were alive. As she pulled herself together, she hid the bunnies under her bed in the dog basket that used to belong to

her dog, Max when he was alive. She watched the bunnies fall asleep then she fell asleep herself, feeling very upset.

When she woke up the next morning, Becky checked the bunnies to see if they were still there; they were and they were still fast asleep, too. Relieved, that they hadn't run off to play hide and seek at night, Becky left the bunnies to sleep and tiptoed downstairs to get some breakfast.

"Hello", grumbled her mother, "your breakfast is on the table. I am glad you finally made it down here, somebody would think you'd died."

"Morning", muttered Becky, then started to gobbling down her eggs, sausages and beans.

"You know, last night Mrs Bobbins from down the road said they found four dead rabbits in your meadow and Mrs Bobbins also said that its good they died because they are pests,

you hear me, PESTS. I don't understand your love for these annoyances".

Becky's heart skipped a beat: so she was right, they were dead. Becky decided she'd take the two remaining bunnies out for a walk that is unless she had chores to do. She'd also name them as they no longer had a mother so no longer had a name. Leaving her breakfast, as she couldn't possibly eat any more, Becky hurried upstairs, and checked on the bunnies. They were still there but now they were sniffing around the woolen basket and

play fighting with each other. They are so sweet together, thought Becky. I should name them that connects them. What should it be?

Chapter 4

The meadow looked as usual but Becky felt that it was strangely empty now. She walked around the whole meadow, the bunnies following her all along. Becky couldn't decide what to call them: Flip and Flop, or Hip and Hop, Honey and Comb; Becky giggled at the thought of the last pair of names. The sun sud-

denly came out from behind the clouds and birds started singing, bugs started flying. Honeybee! Honey and Bee!

That night Becky (again) smuggled the bunnies into her room and fell asleep quickly. But at around midnight she was awakened by a shriek.

AAAAAAHHHHH!!!! What is that nibbling my toes?!

"BECKY!!! If you don't get these... these things out of here I'll kill them!"

Becky snapped awake and her brain clicked into action. The bunnies, they have gone from her room as she'd left the door open before going to bed. She jumped out of bed and rushed to the landing. Then she burst into her mum's room jumped on the bed grabbed the bunnies then rushed out the house to the meadow. She had to take them away, as far away as possible from the house, and even though she hated the feeling, as far away as

possible from the wilderness.

Chapter 5

Becky ran and ran until she could run no more and stopped and panted. She had run the whole length of her meadow and could feel it in her legs. She decided that she could not go back to her house as the rabbits would be shot by her mother's gun, which used to be her father's when he was alive. Having chosen that she'd build a den (as she was rather good at that), Becky started to gather dried twigs

and branches; laying them around a round a rough oak tree. After she had finished, Becky crawled inside clutching the bunnies and settled down. It was starting to get day now, she could not stay here any longer even is she wanted to. Becky decided she'd take a few of the best twigs and some moss to make another den somewhere else in the countryside.

She set off with Honey and Bee following straight behind her. By nighttime, they managed to get to a far away forest, and

they made another den then laid the moss out inside the then like a carpet. She grabbed a clump of moss from a nearby tree and made an extra layer of moss for a bed. She also made a nest out of twigs for the rabbits. Tired, she fell asleep quickly but had an uneasy sleep. She dreamt about the day that her bunnies would have to go. Although she knew that the bunnies were wild, not hutch rabbits; Becky dreaded that day.

When Becky woke up the next morning, she decided to explore the woods, leaving the

rabbits behind getting used to their new home. She set off to find some food maybe berries or even just some mushrooms; Becky knew all the types of mushroom. Becky found a bush and instantly she knew it was a bramble bush. Quickly, she weaved a basket for the blackberries, and picking only the juiciest ones, she filled the basket with fruit. She felt a strike of thanks to her grandmother who so willingly taught her to make baskets. Becky remembered how irritated she was at first when she was learning how to weave willow, but Granny Baya was kind and patient.

Chapter 6

On her way back, there were fields of luscious green grass which smelt of fresh summer breeze; a few birch trees were dotted around the fields like spots on a dice. As the grass looked so good, Becky picked some to take to the bunnies in her basket. Rapidly, she ran to the den and made some more baskets, this time without a handle, for bowls.

While she ate her blackberries, Honey and Bee chewed on their grass hungrily. The blackber-

ries turned out indeed very juicy and just right; the grass seemed nice, too: the bunnies finished it in almost twenty seconds. Now that she knew she wouldn't die of hunger and nor would the rabbits, Becky started making a proper bed not just a lump of moss. After about an hour's work Becky flopped down onto the floor and fell asleep as she was so tired from everything that she had done today.

The next morning she snapped awake but then sat for ages thinking about the rabbits,

they were so unlucky: they lost their family and lost their only other hope of a home. Sad, Becky got up and started to wonder around the forest when suddenly a voice stopped her in her tracks.

"Oy! What ya' doin' here?!"

"I ran a... a... away from home because Mum threatened she would kill my bunnies if I didn't go..."

"Oh, ok then, I'll let ya' off this time young lady. Ya' can stay here as long as ya' want. Just promise me something: in a few days ya' head back to home all right?"

"Yes, Mister", replied Becky timidly.

Chapter 7

Mrs Blossom sat in the middle of her bed feeling annoyed with herself that she had been so mean to Becky in the past and scared her away with it to somewhere and she

cannot find her now. She had been searching for Becky for four days all over the meadow; and she felt that she'd lost the most precious thing in the world. She found the dead rabbits in the meadow as well as rocks with Becky's muddy footmarks and trails of flat grass, the path of Becky's walks. Mrs Blossom knew nothing about Becky's life in the meadow.

She suddenly felt very sad that she hadn't paid more attention to her daughter apart from exclaiming that her animals were pests.

We can feel that the girl wants to go now. We have been enjoying the freedom but the warmth of the house was nice, too. We also miss our mum, brothers and sisters a lot but that old man seems friendly enough. Honey is so different from me, yet she grew to be like a real sister, we should be happy here even when the girl leaves us.

Chapter 8

The door was so familiar and the warmth from inside was inviting her in. Becky heard the tiny

squeak as she opened it. She remembered the long way home that she had taken and she felt glad that she had made it. Leaving Honey and Bee behind was upsetting but on the positive side, at least the bunnies were free – thought Becky. It was also nice to be at home.

She quietly stepped inside, and to her surprise her mum was sitting at the table. As Becky shut the door, her mother turned around and gasped. "Oh, where were you, I was so worried about you, I am so glad you are at home, I

thought you died!" – she said all in one breath. "I am sorry I have been such a bad mother, I am sorry that I have been so mean to you, please forgive me." "It's ok Mum, I forgive you. I am sorry that I never told you anything about what I have been up to in the meadow. Do you want to hear what happened with me in the last four days?"

Then they spoke and spoke, chatted and laughed all night long and forever after.

Epilogue

After about a year since I last saw my bunnies I heard scratching on the door. I went and opened it and there looking up at me were four shiny eyes of... Honey and Bee! But there wasn't only two pairs of eyes looking up at me there where five more! So Honey and Bee are finally in the same family!

When the dandelions blossom, all seven of them come back, they are not completely wild but they don't live with me anymore. Mum

always keeps fresh carrots in the fridge for them just in case they start turning up more often.

MÉZÜMI NYUSZIK

1. fejezet

Becky Blossom a rétvén heverészett, míg lassan lement a nap. A rét, ahol feküdt, az övé volt hároméves kora óta, ott ütötte el az idejét az állatokkal. A rétet szinte késként szelte át az erősen hullámozó, kavicsos patak, amin tölgyfából készült híd volt. Négy évvel ezelőtt a papájával emelték ezt a hidat, és igen csak jó munkát végeztek, mert még mindig állt. A másik oldalon sík terület volt, pár nyírfával és

néhány fehér, mászásra alkalmas fehér sziklával.

Ha sziklákra mászott, puha, vörös haja hullámzott a szélben, és kék szeme ragyogott. Ez volt Becky legkedvesebb foglalatossága ezen a világon, azon kívül, hogy az állataiban gyönyörködött a réten. Becks, ahogy a barátai nevezték, sok állatot látott a réten, de soha nem számolta meg őket pontosan: látott rókákat, sündisznókat, egereket, megannyi bogarat és rengeteg madarat. De nyulat sohasem. Furcsállta, hiszen úgy tudta, hogy

azok a réteken, ligetekben élnek, amelyekből van a vadonjában, de lehet, hogy nem kedvelik ezt a helyet, vagy nem elég alaposan kereste őket.

2. fejezet

Egy nap, amikor céltalanul bolyongott a réten, nyugodt hang hívta a házból.

– Becky! Vacsora!

– Jövök!

– Siess!

– OKÉ! – kiáltotta Becky a rétről anyukájának. Megpördült, és akkor látta meg: egy nyuszi ugrált öt kicsi körül, közülük négy barna volt és egy pici fehér, narancsos fülű.

– SIESS MÁR! KIHÚL A VACSORA!!!

– NEM TUDOK, ÉPPEN MOST TALÁLTAM...

– AZONNAL GYERE!

– ANYA VÁRJ!!!!!!" ÉPPEN MOST TALÁLTAM EGY
ALOMNYI MEZEI NYUSZIT!!!!!!!!!!

A szokatlan csend visszhangzott a levegőben,
amikor az ijedt nyuszik dobogva eliszkoltak.
Becky utánuk rohant.

– *Nem szeretem ezt a lármás lányt, megijeszt
engem és a kicsinyeimet is. Az elején kedves
volt, de utána az a másik nő vagy lány, nem
tudom, melyik, ordítani kezdett, és ő vissza-
ordított. De szörnyű, de szörnyű! Lehet, hogy a
másik nő kezdte el, és lehet, ez a lány kedves,*

*igen, azt hiszem, egyszer mindenkinek
kockáztatnia kell az életét...*

3. fejezet

A nyulak hirtelen megálltak, és Becky majdnem rálépett a narancsos fülű nyuszira. Lefékezett, és lassan közelítette meg a halálra rémült állatokat...

– Helló! – mormogta, ahogy kezét a nyuszik felé nyújtotta.

– Ami sok, az sok! Megpróbál megérinteni minket, bár nem adtam erre lehetőséget... Majd adok én neked!

Becky megérintette a narancsos fülű nyuszi orrát, ő megrázkódott, de nem futott el. Simogatta a nyuszit, és gyengéden beszélt hozzá, amint a bolyhos szőrhöz ért. Leült a nyuszi mellé, az állat gondolkodás nélkül az ölébe ugrott, majd abban a pillanatban elaludt.

– Teljesen megnyugodtam, ahogyan a kicsim viselkedett ezzel a gyengéd személlyel. Noha először egészen megrémültem, de aztán rájöttem, hogy ő barátságos. Itt maradok ezen a területen, mert tudom, hogy biztonságos.

Amint leszállt az este, Beckynek haza kellett mennie vacsorázni, majd lefeküdni.

Éjfélkor Becky rövid, puskalövéshez hasonló durranásokra ébredt. Gyorsan és csendben felöltözött, leszaladt a lépcsőn, a hátsó ajtón

keresztül ki a rétéjére. Odament, ahol a nyusziakat utoljára látta, de meglepődött. Csak két nyuszi volt ott, a narancsos fülű és az egyik barna, az, amelyik nagyon érdeklődő volt, amikor a narancsos fülűt simogatta. A két nyuszi ránézett, majd követték Beckyt, aki beljebb merészkedett a rétéjére. Örült, hogy a két kis állat bizalma megnőtt, de szeretne volna tudni, mi történt a többivel. Egy órányi keresés után Becky a nyuszikkal leült a kedvenc sziklájára, és gondolkodni kezdett. Belenyilallt a felismerés: a puska lövés... csak két nyuszi... a többi biztosan megölték!

Lassan és óvatosan felvette a két megmaradt nyuszt, becsempészte őket a szobájába. Beckyt sokkolta és elszomorította a négy nyuszi eltűnése, de boldog volt, hogy maradt életben is belőlük. Amikor összeszedte magát, elrejtette a nyusztokat az ágy alatt lévő kosárba, amely, míg élt, kuttyájának, Maxnak volt a helye. Nézte, hogy a nyusztok elalszanak, aztán a nagy zaklatottságában ő is elaludt.

Amikor másnap reggel felébredt, ellenőrizte, hogy a nyusztok megvannak-e; ott voltak, még mélyen aludtak. Becky megkönnyebbült,

hogy éjszaka nem futottak el bújócskázni. Hagyta őket tovább aludni, és lábujjhegyen lement a földszintre reggelizni.

– Helló! – zsémbeskedett a mamája –, a reggelid az asztalon van. Örülök, hogy végre lent láthatlak, még azt gondolná az ember, hogy köddé váltál."

– Reggelt! – motyogta Becky, majd elkezdte falni a tojásokat, a kolbászt és a babot.

– Tudod, Mrs. Bobbins, innen az utca végéről, azt mondta tegnap este, hogy négy halott nyulat talált a réteden, és még azt is hozzátette, jó is, hogy meghaltak, mert kártevő rágcsálók. Hallod? KÁRTEVŐK! Nem is értem, mit szeretsz ezeken a kellemetlen állatokon.

Becky szíve egy pillanatra megállt: igaza volt, a nyuszik meghaltak. Úgy döntött, elviszi a megmaradt két nyuszt sétálni, ha nincs elvégzendő házimunkája. Nevet is ad nekik, mert már nincs anyukájuk, így nevük sincs. Ott hagyta a reggelijét, képtelen volt többet enni,

felsietett az emeletre, és megnézte a nyuszikat. Még ott voltak, a gyapjúkosárban szaglászta körben, és játékosan birkóztak egymással. „Milyen édesek együtt” – gondolta Becky. „Olyan nevet kellene adnom nekik, ami összeköti őket. Mi legyen az?”

4. fejezet

A rét épp úgy nézett ki, mint mindig, de Becky most furcsamód üresnek érezte. Megkerülte az egész rétet, a nyuszik végig követték. Becky nem tudta eldönteni, hogy nevezze őket: Flip

és Flop, vagy Hip és Hop, Lép és Méz: Becky kuncogni kezdett az utolsó névpár gondolatára. A nap hirtelen kibújt a felhők mögül, és a madarak énekelni, a bogarak röpködni kezdtek. Mézümi! Mézi és Zümi!

Aznap éjjel Becky (ismét) becsempészte a nyuszikat a szobájába, és gyorsan elaludt. De éjfél körül egy sikolyra ébredt.

„AAAAAAHHHHH!!!! Mi harapdálja a lábujjaimat?!”

– BECKY!!! Ha ezeket az... ezeket az ízét nem dobod ki, agyoncsapom őket!

Becky szeme kipattant, az agya működésbe lépett. Persze, a nyuszik kimentek a szobájából, mert lefekvés előtt nyitva felejtette az ajtót. Kiugrott az ágyából, berontott a mamája szobájába, felugrott az ágyra, megragadta a nyuszikat, majd kirohant a házból a rétre. El kellett vinnie őket, amilyen messze csak lehet a háztól, és bár utálta ezt az érzést, olyan messzire, amennyire csak lehetséges a vadonjától.

5. fejezet

Becky futott és futott, amíg futni tudott, majd megállt, és lihegett. A rétet teljes hosszában átfutotta, a lábában érezte a futást. Úgy döntött, nem megy vissza a házukhoz, mert a nyuszikat lelőheti a mamája azzal a puskával, amelyet a papája használt, mikor még élt. Miután elhatározta, hogy búvóhelyet épít (mindig is jó volt ilyenben lennie), száraz gallyakat és ágakat gyűjtött, és egy öreg tölgyfát körbeépített velük. Miután befejezte, Becky magához szorította a nyuszikat, bemá-

szott a búvóhelyre, és lepihent. A nap már felkelt, nem tudott tovább itt maradni, bár szeretett volna. Úgy döntött, magával visz néhány alkalmas gallyat és némi mohát, hogy valahol más helyen másik búvóhelyet készítsen.

Elindult Mézivel és Zümivel, akik szorosan követték. Éjszakára elértek egy távoli erdőbe, másik búvóhelyet készítettek, és belül szőnyegnek szétterítették a mohát. Becky a közeli fáról újabb halomnyi mohát szedett le, és ágynak még egy réteget terített az előzőre. A nyulak-

nak is készített fészket a gallyakból. A fáradtságtól gyorsan elaludt, de nyugtalan álma volt. Arról álmodott, amikor majd a nyuszioknak el kell menniük. Bár tudta, hogy vad nyuszijai vannak, nem ketrecben élők, Becky rettegett ettől a naptól.

Mikor másnap felébredt, úgy döntött, felfedezi az erdőt. A nyusziakat otthagya, hogy szokják az új otthonukat. Elindult ennivalót keresni, esetleg bogyókat vagy éppen gombát: hiszen jól ismerte valamennyi gombafajtát. Útközben szederbokorra talált. Gyorsan

kosárkát font a szedernek, csak az éretteket szedte le, és megtöltötte velük a kosarát. Hála töltötte el a szívét nagyjára iránt, aki oly szívesen megmutatta neki, hogy kell kosarat készíteni. Visszaemlékezett, milyen bosszús volt eleinte, amikor kosarat tanult fonni a fűzfavesszőből, de Baya nagyi akkor is kedves és türelmes volt hozzá.

6. fejezet

A visszaúton a mezők vastag zöld füve úgy illatozott, mint a friss nyári szellő, bennük nyírfák

álltak elszórtan, mint dobókockán a pöttyök. A fű ízletesnek látszott, így szedett belőle a kosarába a nyusziknak. Gyorsan a bűvőhelyhez futott, és még néhány kosarat készített, most fül nélkülieket, kis tálaknak.

Míg ő a szedret ette, Mézi és Zümi jó étvággal rágták a füvet. A szeder valóban zamatos és érett volt, a fű is finomnak bizonyult, a nyuszik alig húsz másodperc alatt megették. Most, hogy tudta, sem ő, sem a nyulak nem halnak éhen, hozzálátott, hogy rendes ágyat készítsen, de nem csak moha

halomból. Körülbelül egy órás munka után Becky lehuppant a padlóra, és azonnal elaludt, úgy elfáradt a mai munkában.

Másnap reggel tetterre készen ébredt, de aztán leült, és órákig a nyulakon törte a fejét: a szerencsétlenek elvesztették a családjukat és egyetlen reményüket, hogy otthonra találjanak. Szomorúan elindult körbenézni az erdőben, amikor egy hang hirtelen megállította.

– Hahó! Hát te meg mit keresel itt?!

- El... elmenekültem otthonról, mert anyu azzal fenyegetett, hogy megöli a nyuszijaimat, ha nem bocsátom útnak őket...
- Jól van, no, kislány. Maradhatsz tőlem, ameddig akarsz. Egy valami ígérj meg: pár nap múlva hazamész, igen?
- Igen, uram - válaszolta Becky félénken.

7. fejezet

Mrs. Blossom ült az ágya közepén, és nagyon mérges volt magára, hogy olyan gonosz volt Beckyhez, ezzel elijesztette a lányát, és most nem találja őt. Négy napja keresi mindenfelé a mezőn, és úgy érezte, elvesztette a legdrágábbat a világon. Megtalálta a halott nyulakat a réten, a sziklákat is Becky sáros lábnyomaival, a letaposott füvet, Becky sétáinak útvonalát. Mrs. Blossom nem tudott semmit Becky réten töltött életéről.

Hirtelen nagyon szomorú lett, hogy nem szentelt több figyelmet lányára azon kívül, hogy az állatait kártevőknek nevezte.

– Érezzük, hogy a lány most menni akar. Élvezük a szabadságot, de a ház melege is nagyon jó volt. Nekünk is nagyon hiányzik az anyukánk, a testvéreink, de a bácsi is eléggé barátságosnak látszik. Mézi ugyan nagyon különbözik tőlem, mégis igazi testvérré lett, itt boldogok lehetünk akkor is, ha a lány itt hagy minket.

8. fejezet

Az ajtó olyan ismerős volt, és a benti meleg is a házba hívta őt. Becky hallotta, hogy nyitáskor piciket nyikordul az ajtó. Visszaemlékezett a házig megtett hosszú útra, és örült, hogy visszaért. Szomorú volt otthagyni Mézit és Zümit, de legalább a nyuszik szabadok maradtak – gondolta Becky. És jó volt otthon lenni. Halkan belépett, és meglepetésére a mamája az asztalnál ült. Amint Becky becsukta az ajtót, anyukája megfordult, és levegő után kapkodott.

– Óh, hol voltál, annyira aggódtam érted, és olyan boldog vagyok, hogy itthon vagy, már azt hittem, meghaltál – mondta egyszerre. – Úgy sajnálom, hogy olyan rossz anya voltam, sajnálom, hogy olyan gonosz voltam veled, kérek, bocsáss meg nekem!

– Rendben van, mama, nem haragszom. Én is sajnálom, hogy soha nem meséltem neked a réten töltött életemről. Szeretnéd hallani, mi történt velem az elmúlt négy napban?

Azután csak beszéltek, beszélgettek és nevettek egész éjjel, és ezután ameddig csak éltek.

Epilógus

Egy évvel azután, hogy utoljára láttam a nyuszijaimat, kaparászást hallottam az ajtón.

Mikor kinyitottam, négy fénylő szemet láttam... Mézi és Zümi! De nemcsak ez a két szempár nézett rám, hanem öt másik pár is! Így hát Mézi és Zümi végre egy család!

Amikor a pitypang virágzik, mind a heten visszajönnek. Nem teljesen vad nyuszik, de velem sem élnek többé. Anyu mindig tart friss répát a hűtőben arra az esetre, ha gyakrabban jönnének hozzánk.

I'm *Lizi Szendy Szabó* and I was born in Budapest on the 22nd of July 2004. However I moved to England when I was two, and have been living here since. I wrote this story as a piece of homework when I was 9 and my Granny recently translated it to Hungarian.

Szendy-Szabó Lizinek hívnak, Budapesten születtem 2004. július 22-én. Amikor kétéves voltam, Angliába költöztünk, és azóta is itt élek. A történetet házi feladatnak írtam, amikor 9 éves voltam. A nagyim nemrégiben fordította le magyarra.

"Becky Blossom lay in her meadow as the sun faded away. The meadow she lay in had been hers ever since she was three, though she just mucked about with the animals then...

Becks, as her friends called her, had seen many animals in the meadow but never counted them properly; she had seen foxes, hedgehogs, mice – all sorts of bugs and millions of birds. But never had she seen a rabbit."

(Honeybee Rabbits)

„Becky Blossom a rétéjén heverészett, míg lassan lement a nap. A rét, ahol feküdt, az övé volt hároméves kora óta, ott ütötte el az idejét az állatokkal...

Becks, ahogy a barátai nevezték, sok állatot látott a réten, de soha nem számolta meg őket pontosan: látott rókákat, sündisznókat, egereket, megannyi bogarat és rengeteg madarat. De nyulat sohasem."

(Mézümi nyuszik)